Мъжът, който обичаше да рисува слънчогледи

посветено на Винсент Ван Гог

Имало едно време един мъж,
който дълго се лутал в живота,
но не се боял - ни в зной, ни във дъжд,
да търси своя път,
да носи своя кръст.

Той скитал дълги години по широкия свят-
гладен, мръсен, отритнат, самотен, нерад...
Но все пак намирал сили в духа си
да се учи и да продължава
красотата - дори и в грозното - да изобразява.

Обречен сякаш на глад и страдание,
той никога не спирал да търси и да се вълнува,
и намирал в изкуството си едничко упование -
в изкуството си да рисува.
(Искрено, без никога да се преструва.)

Опитал се да служи в свойта младост и на Бога,
но проповедник така и не станал..
"Светец" обаче го зовяли бедните миньори от Боринажа,
за които като брат се грижел той,
и от своя залък ги хранел...
Без да дели хората на "чужд" или "свой".

Сред работници и селяни се чувствал най-добре,
на бедни и на проститутки, не се боял приятел да бъде.
А те - те не знаели, че творчеството му ще пребъде.
Но знаели, че е добър човек,
и че за техните болки имал лек.

И в Лондон, Етън и Хага -
навсякъде бил без дом, в бедни квартири,
но той и друго не дирел...

Непознал ласка, топлина и уют в живота си нерад,
нему стигала любовта на Тео - неговия брат.
Друга нямал на този свят.

От светския Париж- с художниците много,
той избягал и стигнал сам - до Арл и лудостта...
Животът винаги се държал с него тъй строго!
Но той бил обречен и в лудостта си да вижда красота.
И я рисувал щедро, скитайки из жарки поля..
Без шапка дори - да го пази от слънцето..
Без грам суета.

Неуморно се усъвършенствал,
и изливал своята несподелена обич
към хората и към света -
ден и нощ, в безброй платна.
Платна, изпълнени със жар и светлина...

Завещал ги накрая на света-
крайно изтощен
и вече безвъзвратно в плен
на припадъците и на лудостта.

В разцвета на живота си,
но вече уморен до смърт,
сам сложил край на земния си път.
В последен пристъп на решителност -
да се живее страстно, смело и докрай.
След куршума, с димяща лула във ръка,
той мълчаливо и тихо изчакал смъртта.
За да се влее душата му в синия безкрай...

Приживе, така и не разбрал,
че е обезсмъртил любовта си към света,
цялата излята в парещите му платна.

Почива в мир сега,
в тих край, в провинциално селище,

брат му Тео погребан е до него.
Това е той -
мъжът, който обичаше да рисува слънчогледи...

~

...А в него растяха думите...

Посветено на майката на Вапцаров и на самия него

Растеше момчето в утробата,
а в него растяха думите...

Каза ли й ангелът за разстрела
или премълча,
както за разпятието на Христа,
и само благата вест знаеше?

И да знаеше момчето за края си,
сигурно пак щеше да се роди,
за да напише думите,
които растяха в него.

Растеше момчето в утробата,
а в него растяха думите,
които българите още не могат да забравят.
И никога няма да могат.

Кристина Митева